

הכתוב לחיים

ממאמריו של הגאון רבי חיים יוסף אקרמן שליט"א

סערת

בחיירות

תשפ"ד

המערכה הגורלית

דברי כיבושין והכנה רבה ליום שלישי הגדול...

הכתוב להיים

ממאמריו של הגאון רבי חיים יוסף אקרמן שליט"א

המערכה הגורלית | דברי כיבושין והכנה רבה ליום שישי הגדול

בו ושואלו: הכלב אנכי כי אתה בא אלי במקלות, לכה אלי ואתנה את בשרך לעוף השמים.

אך דוד שגם כשתקום עליו מלחמה בוטח הוא בה' שעמדו לועג לעומת הפלשתי ומודיעו: אתה בא אלי בחרב ובכידון ואני בא עליך בשם ה' צבקות אלקי מערכות ישראל אשר חרפת היום הזה ידעו כל הארץ כי יש אלקים לישראל, וכי לא בחרב ובחנית יהושיע ה' כי לה' המלוכה ונתן אתכם בידיו.

היה דוד מסתכל בגלית הפלשתי ורואה אותו גבור ומצויד בכל כלי זיין אמר מי יוכל לזה, וכשראו אותו מחרף ומגדף אמר: אני יכול לו מאחר שאינו נפחד מהקב"ה.

והשליט הקב"ה רך בקשה והאבן שלקח דוד וקלעו למול מצחו של הפלשתי בקעה את כסוי הנחשת וטבעה במצחו (ילקוט וארא אות ה') ויפל על פניו ארצה ומפני שהמלאך דחפו ליפול על פניו שאמר הקב"ה הפה שחרף וגדף יסכר בעפר שנאמר: טמנם בעפר יחד פניהם חבוש בטמון. (ילקוט כאן)

אך דוד חש ומרגיש בחיוכו של הקב"ה אליו ומוכיח שרוצה הקב"ה לחסוך לו את ההליכה לאורך גופו של הענק כדי לשלוף החרב ולחתוך את ראשו, אלא מפילו בין רגליו של דוד כנאמר עד אשית אויבך הדום לרגלך והוא שולף את חרב גלית מתערה וכורת בה את ראשו, ובזה הוכרעה המערכה כשאנשי ישראל ויהודה רדפו אחר הפלשתים הנסים לעריהם ויששו את מחניהם, ודוד נטל את ראש הפלשתי והעלהו לירושלים ואת כליו שם באהלו.

צא ולמד לשעתה ולדורות במי ובמה מוכרעת המערכה!

כנגד פה פלשתי המחרף ומגדף מערכות אלקים חיים, והמשכים ומעריב במשך ארבעים יום רצופים כדי לנגח זכות קריאת שמע בשחרית וערבית, ומדבר כנגד ה' וכנגד ישראל עמו ומשיחו אין להבטיח ישר גדול מאת המלך ואת בת המלך והנחה ממס לכל המשפחה, אלא חייבת לבעור אש קנאת ה' פנימית וטהורה שהלא משנאיך ה' אשנא... תכלית שנאה שנאתים. (תהלים קלט כא)

זה צריך [להיות] פשוט כי מי שאוהב את חברו אי אפשר לו לסבול שיראה שמחרפים אותו ובודאי

יצא לעזרתו. (מסילת ישרים - פרק יט)

ורק המשוננע ובוטח בעצמו כי לא בחרב ובחנית יהושיע ה' אלא לו בלבד המלחמה והוא הנותן אויביו שהם אויבי ישראל בידם, ורק השואף להודיע לכל הארץ כי יש אלקים לישראל - יכול להכריז ללא חת כי אנכי בא אליך בשם ה' צבקות אלקי מערכות ישראל אשר חרפת.

והמקום בא לעזרו ומכניע את הקשה בפני הרך, מפיל את

מפליגים אנו אלפי שנים אחר ומוצאים אנו (שמואל א-יז) את שאול ואיש ישראל עמו נאספים וחונים בעמק האלה, ועורכים מלחמה עם הפלשתים שיצאו מארצם וחנו בין שוכה אשר ליהודה ובין עזקה והמה עמדו בהר מזה וישראל עמדו למולם בהר, והגיא הפסיק ביניהם.

וכדי לבטל מעם סגולה את הבטחתו של הקב"ה אליהם (סוטה מב.) שאפילו קיימתם רק קריאת שמע שחרית וערבית אי אתם נמסרים בידי אויבכם, נגש האיש הפלשתי המטיל חיתיתו על כל ראיו השכם והערב כדי לבטלן מקריאת שמע שחרית וערבית ומתיצב במשך ארבעים יום כנגד ארבעים יום שממתן תורה מלהתקבל עד ליום שאמור היה להתיצב (רש"י) ובויקרא רבה (מובא בתוד"ה מאה) ששכר ארבעים פסיעות שצעדה ערפה עם חמותה נעמי עמדו לבונה להתיצב.

נפיל זה - גלית שמו - שגבהו שש מאות זרת היה מתיצב בחגור מלא כשהוא לבוש בשריון קשקשים שמשקלו חמשת אלפי שקל נחשת, מצחת נחשת על רגליו וכידון נחשת בין כתפיו ולהבת חניתו שש מאות שקלי ברזל והיה משפיל ומחרף את חיל ישראל שממולו שנתמלאו יראה ופחד ממנו ונשבר לבם בקרבם, ובמר לבם הבטיח המלך שאול שמי שיצליח להכות את אותו איש הבינים יעשרנו המלך בעשר גדול ואת בתו יתן לו לאשה, ואת כל בית אביו יפטר ממס.

ודוד בן ישי בית הלחמי שנשלח מאתו להביא לאחיו הנצבים במערכה מזון ולפוקדם לשלום ולבקש מהם שישלחו על ידו את גטי הכריתות לנשותיהם שלא תתעגנה, בהגיעו אל מקום המערכה נכוו אזניו בשמעו את חרופיו של גלית אך ביותר בשמעו את השכר המובטח מהמלך לאשר יכהו, ותמהו (פרוש המלבי"ם) ושאל הלא מן הדין ראוי שכל מקנא לה' ולעמו צריך לאזור עוז ולנקום באותו צורר מצד תבערת הקנאה לעמו ואלקיו - כי חרף מערכות אלקים חיים ודי לו והותר בהסרת חרפה זו, ומדוע צריך להבטיח לו עשר כספי ואת בת המלך בנוסף.

מדברי אמת אלו היה ניכר שדוד מתחזק בה' אלקיו וקנאת ה' מפעמת בו, ובזו הוא להון ובת המלך, וכשהובא לפני שאול הוסיף לספר לו שהוא אחד מהצדיקים שנתן להם רמז וחש לו, שלפיכך היה ספון שהכה בהיותו רועה גם את הארי וגם את הדב - לרבות גוריהן להורות לו שעתיד ליארע לישראל דבר והם עתידים להנצל על ידו. (ילקוט) וה' שהצילו מיד הארי ומיד הדב הוא יצילהו מיד הפלשתי הזה שהעז לחרף מערכות אלקים חיים.

דוד לוקח את מקלו בידו ובוחר לו חמשה חלוקי אבנים, אחד לשמו של הקב"ה. [אמר הקב"ה ולא לפני חרף וגדף - עלי לפרוע ממנו] אחד לשמו של אהרן [אמר אהרן לא אני גואל הדם - עלי לפרוע ממנו] ושלושה - לשלשת אבות העולם. (ילקוט) ומניחם בילקוטו וכשקלעו בידו נגש הוא אל הפלשתי שחורה אפו





הענק למרגלותיו של המכהו כדי שיקל עליו לשלוף החרב מתערה ולכרות את ראשו, ולהגדיל כחה של הדבוקה והיוצא מחלציה על הנשוקה שפנתה ערף לעם ה' ולא לקיו ובאותה לילה הביאה לעולם את הבר מאה פאפי וחדא נאנאי. (סוטה מב: וברשי"א) ולהצטנע לפני חותנו לעתיד - מלך ראשון שבישראל.

ולומר: דוד - בן עבדך ישי- בית הלחמי, ומתוך הצטנועותו זו זכה שוישימהו שאול על אנשי המלחמה וייטב בעיני כל העם וגם בעיני עבדי שאול. (יה ב) ויחר לשאול מאד וירע בעיניו על שירן של הנשים המשחקות לאמר: הכה שאול באלפיו ודוד ברבבותיו במה שנתנו לדוד את הרבבות ולו נתנו האלפים, וכל ישראל ויהודה אוהב דוד כי הוא יוצא ובא לפניהם, ויהי דוד לכל דרכיו משכיל וה' עמו.

ב.

זאת לפנים בישראל כשהשנים כתיקנם וישראל שרויים על אדמתן (מגילה ב.) בכל הגיע זמן של ו'ובחרת ב...", היו רבותינו מאורי הדור פוקחים את עינינו ובאים בגופם ממדינת הים להרים 'קול זעקה על חומרת השעה שבה תלויים הרבה מעיקרי וגופי תורה, כה עשה אהרן (קוטלר זצ"ל) שלא שנה והעלה את נרות המערכה עד שתהא השלהבת עולה מאיליה ובלבת אש הזועקת מתוכו שמש כעמוד האש שלפני המחנה והראה לכולנו כי בכל דבר מצוה שאי אפשר לעשותו חובה לסגור את הגמרא ולצאת ולעשות ככל אשר יורונו. [אך עם דיוקו הנפלא שכל זה באופן ש'שב לתלמודו' - פ"ג מת"ת]

אמנם קביעת נציגינו במושב השלטון היתה ברורה להם שהיא מוכיחה ומגלה עד כמה גדול ורב הוא לגיונו של מלך והכפופים למשמעת ומרות גדולי התורה שבדור.

וזכור לכולנו התזזית שאחזה במרן ה'אבי עזרי' בכל שעת דין ארצית זו, וממרום שנות שיבתו לא חשך כל נסיעה וטרחה כדי להניף בגאון ובעוז את 'דגל התורה' ועדיין תצילנה אזני כל העם בשאלתו הנוקבת: במה אתם יהודים!

וכך ראינו בויהי בנסע הארון, שלא זו מאהל בדרך כלל וחיה נפשו ממתיקות שקידת התורה ברציפות באהלו שברח' רשב"ם, ולמרות כן טולטל ביד נכדיו ובאי ביתו למן דן ועד באר שבע והכל כדי להיות 'לבה ולבתו הרוח' בסיוע שיש בו ממש.

ואכן גם במה בנתקלהו כשבעה חברי כנסת בבחירות ה'אחרונות' עדיין יודעים הכל שחיינו וחיי עם ה' שבישראל תלויים לנו מנגד, וברוך המקום שטורדן במלחמה הקשה על אויבינו ומבקשי נפשנו לספותה, אך ידוע לכל אשר מח בקדקדו שרק כאשר יתפוגג ענני האבק העזתי יחלו כל ראשי מערכת הבטחון להתנפל ולטפל על משיחי ה' - בני הישיבות - שיקבלו עליהם ח"ו עול מלכות ויתציבו להשלים את מקום החללים שעלו בסערה השמימה. ומי יודע אם לעת כזאת הגיעו למלכות ונוכח כי לא די שאחות לנו בבית המלך כי גם בעל התל ובעל החרץ שוים לרעה לשלוח ידם בעם מרדכי ומאן הוא - רבנן.

וברבות השנים נאלצו הם לעמוד כנגד אנשי הביניים המשכימים והמעריבים לחרף מערכות אלקים חיים, [וכבר העיד הגרי"ש כהנמן זצ"ל שאין לו די חליפת לקרוע על חרופי אויבי ה' ודבורי הבלע שבפיהם] ורק שליחותם בהורמנא דרחמנא

היא שעמדה להם לקדש מלחמה שיערה ולהציל כפי מסת ידם וחסדי ה' עמנו שלמרות שרבת שבעה לנו נפשנו הלעג מהשאננים, זכינו שגורות גיוס בנות, נתוחי מתים, ההפלות וטיסות אל על בשבתות נקבעו בחוקת מדינת ישראל כשמלאך רע בעל כרחו עונה אמון.

ואיגלאי מילתא למפרע עד כמה היתה המערכה גורלית ושאכן שפיר חזו מאורינו ביום הבחירות כיום דינא קשיא של מאבק בשרו של עשו.

ג.

ולהבדיל בין החול - מלחמת עם קדשו בקליפת פלשתים - לבין הקדש, המשכן שמתחילים אנו בשבוע זה - פרשת תרומה - לקבץ את הנדבה למטרה הנכספת של 'ועשו לי מקדש' המכוון כנגד סדרי העולם בכללתו, והמקום שהוא מקור לשפע היורד לעולם - כתר מלוכה - הוא השלחן המעוטר בזר זהב למסגרתו סביב שהשלחן שם עושר וגדולה כמו שאומרים שלחן מלכים. (שמות

כה כה וברשי"א)

ובעוד שסתמה כאן התורה האיך משפיע השלחן להוריק טובו וחסדו מן השמים, הרחיבה בסוף פרשת אמור (כד ו) ובארה שונים עשרה החלות היו מסודרות בשתי מערכות כשש חלות המערכה האחת ומונחות על טהרו של שלחן שלא יהיו הסניפין מגביהין את הלחם מעל השלחן. ומלבד זאת היה מונח על כל מערכת בזיך לבונה שהיו אזכרה ללחם ואשה לה' ולאחר הקטרות היו הלחמים מותרים באכילה.

ומכאן מתחילה החלוקה והורדת השפע והיתה לאהרן ובניו - מחצה לאהרן ומחצה לבניו - דברי רבי, ולדעת רבנן ארבע או חמש ממעשה לחם הפנים (יזמא יז), ועוד שם משמר הנכנס נוטל שש ויוצא נוטל שש - לרבנן, ולר' יהודה הנכנס נוטל שבע והיוצא נוטל חמש. (יה).

ובימיו של שמעון הצדיק נשתלחה ברכה בלחם הפנים וכל כהן שמגיעו כזית - יש אוכלו ושבע ויש אוכלו ומותיר, ולאחר מותו נשתלחה מאירה בלחם הפנים וכל כהן מגיעו כפול ולפיכך הצנועים מושכים את ידיהם והגררין נוטלים ואוכלים. (שבת

קלג:)

ביום השבת ביום השבת יערכנו - כי היא מקור הברכה, ומיניה מתברכין כל ששה יומי (וזה"ק) ושלוש פעמים בשנה היו כל המשמרות שוות בחילוק לחם הפנים וכדכתיב חלק כחלק יאכלו.

ללמדנו שבחלוקת השפע האלקי ובקיומו מבקש הפותח את ידו ומשביע לכל חי שנערך לפניו שתי מערכות בהיכלו שכלו אומר כבוד אלקים הסתר דבר, ונס נעשה בו שהיה חם ביום הלקחו כביום סדורו והוא מכלל ניסי דבראי ומחוץ להיכל לפי שהיו מגביהין אותו לעולי רגלים ואומרים ראו חבתכם לפני המקום. (יזמא כא) והחלוקה מקדימה את אהרן ליטול מחצה, ומכבדת את המשמר הנכנס ליטול שכר הגפת דלתות, וכשאין הברכה שרויה בו יודעים הצנועים למשוך את ידיהם וכש'נתלהב' אחד ונטל חלקו וחלקו חבירו היו קורין אותו בן חמצן.

ד.

וכאן הבן שואל ותמה: לאיזה 'מערכה גורלית' מזרזים אותנו בימים אלו?





יו"ר ועדת התכנון והבניה פלוני, או תוספות חדרים המאפילים על חלונות הדיירים שמתחתן של פקיד אחר אלמוני. מה לו לתושב עיר התורה שבערי יהודה באם עירו תתנהל 'מיט אברען' או 'בתנופה'.

הלא גלוי וידוע לכולנו שאין נחתכים בבחירות העירוניות שום גופי תורה ואין נערכות שם מלחמות באנשי הבינים הקמים לחרף מערכות אלקים חיים שלשם כך דרושה תעוזת דוד המתגבר בה' אלוקיו וכל שאיפתו ורצונו להגביר השנאה במשנאי ה' ולקנאות עבור מלחמתם בו.

האחיכם יבאו למערכה ולמלחמה [האמייתית] העזתית ויקיזו דמם להצלת החטופים ולהכאת אויבינו האזורים ומשננים לעצמם השכם והערב את דברי הרמב"ם (פ"ז ממלכים ה"ט"ז) שכל הנלחם בכל לבו תהיה כונתו לקדש את השם בלבד, ואתם תשבו פה ללחום איש באחיו בלישנא תליתאי ובחרבות מחלוקת רק כדי לחלק את ה'חלות' מהמערכות המתחלקות איש כאחיו.

זכרו! דורו של אחאב היו יורדים למלחמה ונוצחים מכיון שלא היתה בהם דילוטריא, אף שבכנפיהם נכרך עוון עבודה זרה. ומאידך דורו של דוד היו נופלים במערכה מחמת הלשון מדברת גדולות שהיתה ביניהם. (ח"ח בשמירת הלשון - שער הזכירה פרק ד')

הבה נתכונן למערכה הגורלית המעותדת להיות לפני בוא יום ה' הגדול והנורא בו נשוב ונראה בין צדיק לרשע, בין עובד אלקים לאשר לא עבדו שפרשוהו רבותינו (חגיגה ט:). אינו דומה השונה פירקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד.

• • •
**זכרו! דורו של אחאב
 היו יורדים למלחמה
 ונוצחים מכיון שלא
 היתה בהם דילוטריא,
 אף שבכנפיהם נכרך
 עוון עבודה זרה**
 • • •

תינח במקומות המעורבים שדרים שם החילוניים שומה עלינו לחזק ידם של בני הקהילות ההולכות וגדלות וברצונם ליטע יתד נאמן לבסוס הישיבות ובתי הכנסיות שלהם ולהרחיב את מוסדות החנוך המפוארים שלהן, ששם אכן המערכה גורלית לחוסן וכח המשמיעים את דבר ה' בגאון ובעוז.

אכן במקומות בהם רוב ככל התושבים הוא ממחננו, ואין חשש ופקפוק ח"ו על פריצות בגדרי השבת, הכשרות והצניעות מודו כולי עלמא שהמערכה היא רק מעין אותן שתי מערכות המסודרות זו לעומת זו ומצפות וממתינות לחלוקת השפע ובאופן שזה מושך טפחו שלו וזה מושך טפחו, וגם כשיטול אחד חלקו וחלקו חברו יאשרו חמוץ ויקראוהו 'עסקן מוצלח' עד יום מותו.

ואם כן מה הנפק"מ לצבור באם העומד על כולם יהא בעל שם טוב או לחלופין מוציא שם רע, ומה לי אם מאיר יהיה לארץ או 'לדרים' יהא עליה.

אשרי המחכה - ויגיע!

כך לי יחידות שיגדלו כפטריות אחר הגשם בהתעלמות מזעקת השכנים של

מפני כבוד השבת

העלון השבת נודב לזכות הבה"ח שמואל יששכר בן מזל טוב נאוה נ"ו